

Tunnelgevoel..

We woonden in Zwitserland. Het was herfst 1977. Strakblauwe lucht, goudgele lariksen en helderwitte bergtoppen.

Wij besloten die dag te wandelen. Van Davos naar Filisur. Een traject dat ook een paar keer per dag werd afgelegd door het rode bergtreintje van de Rhätische Bahn. Met een klein rugzakje, gevuld met wat leeftocht, gingen we op weg. Aangenaam keuvelend en tegelijkertijd genietend van de zuivere lucht en de imposante vergezichten. Zo gingen er al gauw een paar uren voorbij.

Op zeker moment liep ons pad dood. Hoe dat mogelijk was, was ons een raadsel. Blijkbaar hadden we niet opgelet. Wat nu? We prezen de geweldige natuur en besloten eerst even te gaan zitten, uit te rusten en wat te eten. Zo konden we rustig afwegen wat het slimste was. De weg teruglopen, zoeken naar andere mogelijkheden of het hierbij laten. De weg teruglopen, zo besloten we al snel, zagen we niet zitten. Daar hielden we (toen nog) niet van. We gingen in die tijd áltijd vooruit...

Maar wat dan wel? Welke richting moesten we gaan?

Plotseling hoorden we het vertrouwde geluid van het bergtreintje. Een langgerekte fluittoon. Een waarschuwing. Het was het treintje naar Filisur. We keken elkaar aan. Dat was de oplossing! We zouden de spoorrails opzoeken en deze volgen tot aan Filisur, ons einddoel. Dat moest toch niet al te ver meer zijn.

Zo gezegd zo gedaan. Opgetogen door onze slimme vondst liepen we stevig verder.

Maar het lot was ons niet al te goed gezind. Na zo'n paar 100 meter lopen langs de rails, stonden we onverwacht tegenover een in de bergen uitgehakt treintunneltje. Links en rechts hiervan liep het steil naar beneden. Hier hield ons snode plan op. We móesten dit keer wel terug er zat niets anders op. Bij de ingang van het tunneltje stond aangegeven: 'Länge 350 meter. Nicht betreten.'

Driehonderd meter, zo berekenden we, dat is ongeveer in looppas een paar minuten en dan zijn we er doorheen.....dan zouden we weer verder kunnen...en ach wat zijn een paar minuten?

In een indianenboek had ik ooit gelezen dat als je je oor te luisteren legt op de rails, je een naderende trein al van grote afstand hoort komen. Stalen rails dragen het geluid een aantal kilometers ver. Als echte woudlopers luisterden we met onze oren plat op de rails. Geen geluid. Niks. ...We besloten het erop te wagen.

Een paar dingen spraken we af. Frits zou voorop gaan. We zouden onze voeten hoog optillen zodat we niet het gevaar liepen om onze enkels te breken over de bielzen. Verder zouden we, mocht er onverhoopt een trein aankomen, platgedrukt tegen de muur gaan staan met onze armen omhoog.

Succes, dat wensten we elkaar toe en daar gingen we. De tunnel in.

Na een paar meter in looppas werd het aardedonker en sloeg de vochtige kou me tegen het lijf. Ik schrok daar heftig van en riep dat ik terug wilde. Ik maakte rechtsomkeert.

Weer stonden we buiten en weer werden we geconfronteerd met dezelfde beslissing: helemaal teruglopen of doorgaan? We besloten het er nogmaals op te wagen. Maar nu in de wetenschap dat het aardedonker en koud zou worden. Allé, we laten ons niet kennen. En daar gingen we weer. Een gezamenlijke onderneming waarvan we niet precies wisten hoe het zou zijn.

Na een paar meter: opnieuw aardedonker, vochtig en koud. Ik liep door, tilden m'n voeten hoog op en dacht aan niets meer. Het leek eindeloos te duren. Hoezo een paar minuten? Kan de tijd stilstaan in uitzonderlijke situaties? Ik voelde mijn wangen nat worden. Tranen die vanzelf stroomden. Voeten die vanuit zichzelf bewogen. Kou die ik niet meer voelde. Voor me hoorde ik de regelmatige passen van Frits. Ook hij geloofde erin. Doorgaan. Nog steeds duisternis. Tergend langzaam werd het na een bocht wat lichter. Meer licht. Aantrekkingskracht. Een halfronde opening! Nooit vergeet ik hoeveel indruk dat beeld op me maakte. Dat licht aan het eind van de tunnel. Het lukt me. Tegelijkertijd was er angst.

Als ik nu wel eens iets lees over het Licht aan het eind van de tunnel, dan denk ik: dat heb ik al eens gezien. Déja vu. Wat was ik blij en opgelucht toen ik eenmaal in het volle licht stond, toen alle spanning van me af kon vallen, toen we elkaar woordeloos konden omhelzen.

Een paar uur later vertrokken we voor de terugweg per trein uit Filisur. We stonden op het kleine Zwitserse perron. We zagen de brede sneeuwruimer, vastgekoppeld aan de voorkant van de trein. Aan beide kanten stak deze bijna 1 meter uit. We stapten in. Stil zaten we naast elkaar en keken naar buiten. Het was nog steeds prachtig weer. Nog steeds de goudgele lariksen. Nog steeds de besneeuwde toppen van de bergen. Het treintje floot. Met een langgerekte uithaal. Een waarschuwing. We reden met behoorlijke snelheid een tunneltje binnen. Aandachtig tuurden we door de kleine raampjes naar de uitgespaarde ruimte aan de muurkant. Het was minimaal. Geen plaats voor een mens. We voelden door het open raampje de enorme zuigkracht.

Indianenverhaal, dachten we. En we verorberden de laatste mueslireep.

Renske